

Most is csak visszhangja, mocsoktalan tükre
Hitében fogamzott egyszerűségének.
Mondjátok, hogy a hír szárnyra vette nevét,
Pesti lapok hozzák versét nyomtatásba',
S amiről álmodott kisdíák korába',
Vágyait lassankint teljesülni látja.
S aztán mondjátok meg az édesanyámnak
- De hisz sok volna még, nagyon sok-sok hátra...
Ha mind elmondjátok, mit mondana fia
- Pedig neki kell majd sokat mondania -
Hogyha hazanéz majd karácsony napjára.

Ifj. Issekutz Gergely

Májust így is nevezhetnénk; "Lászlóffy hónap"

Ugyanis ennek a hónapnak szülötte két Lászlóffy-testvér :

Lászlóffy Aladár

költő, író, műfordító, szerkesztő (Torda 1937. május 18.)
Kossuth díjas, József Attila díj és számtalan díj, kitüntetés birtokosa.
Számítalan verseskötet, regény, kismonográfia, novellák, gyermekmesék alkotója.

Lászlóffy Csaba

költő, író, műfordító, szerkesztő (Torda 1939. május 21.)
Rendkívül termékeny, felsorolhatatlan mennyiségű verseskötet, elbeszélések, esszé-novellák,
drámák alkotója, több díj tulajdonosa.

És az új generáció:

Lászlóffy Zsolt

zeneszerző, zongoraművész, karnagy, tanár.
Kolozsváron született (1973. május 18.), édesapja Lászlóffy Csaba

Egy pályakezdő zeneszerző arcképe

Lászlóffy Zsolt

Lászlóffy Zsolt, aki még csak huszonhét éves, sokirányú tehetséget mutat fel erőteljesen, aminek köszönhetően megjósolhatóan nem csak a román-magyar határt lépi át könnyűszerrel, hanem át fogja repülni a schengeni határokat is, amelyek a kultúrában korántsem maradnak oly látszólagosak, tehát mindegyik új térhatást jelent majd szerzőnk életében. Ám ne vesszen tekintetünk a jóslatok távlatába. Figyeljünk a jelenre és a közelmúlt évekre.

Az 1973-ban Kolozsvárott irodalmi családba született Zsolt (édesapja Lászlóffy Csaba, nagybátyja Lászlóffy Aladár) 1991-től a Gheorghe Dima Konzervatórium növendéke. Mára számottevő műlístát épített fel, melynek legkorábbi vállalt darabjai tizenhat éves korából valók. Zongora- és orgonaművek, kamarazene mellett kórusok, dalok, egy zenekari és egy oratorikus kompozíció mellett színpadi kísérőzenét is találunk.

Lászlóffynál ez utóbbi több mint alkalmi kirándulás és pénzkereseti forrás: ő ugyanis 1998 óta a kolozsvári Állami Magyar Opera korrepetitora és karmestere is, a zenés színpad tehát

elementáris megnyilvánulási formája. Előadóművészként nem csak a dirigensi pulpituson találkozhatunk vele: zongora- és orgonakoncerteket is ad.

Ha mindehhez hozzátesszük, hogy zenetudományi tanulmányokat is végez, az *all round* jelző a legkevesebb, amit elmondhatunk.

S csakugyan a legkevesebb. Mert Lászlóffy Zsolt komoly művész. Nem a félút eredményeivel megelégedő, s abból máris aratni kívánó fajta, hanem mindig magasabbra - s egyben mindig elmélyültebbre - törő alkat. Ez vezette kolozsvári mestere, Terényi Ede osztályából a budapesti Zeneakadémián folytatott posztgraduális tanulmányokra is, ahol egykori földijének, Orbán Györgynek lett tanítványa. Jelenleg itt doktorandus, Jeney Zoltánnál.

"Figaró itt, Figaró ott" - tréfálkozhatnánk Lászlóffy Zsoltra célozva. Hetenként fordul meg Pesten, miközben otthoni feladatait is ellátja, de nem volt meglepetés Pforzheimben találkoznom vele Sári József e lapban nemrég méltatott új operájának bemutatóján vagy a szombathelyi Bartók szemináriumon sem.

Mindezt nem egy fontoskodó, küldetés-tudatának külsőségeket kölcsönző ifjú titán teszi. Csöndes, szelíd fiú - igen, hadd mondjam ma még így: fiú, noha már most is férfiú. Zenéje sokszínű, életkorához illően a kortárs irányzatokból táplálkozó, de egyik mögé sem felsorolható. Szigorú szakmai alapossággal megszerkesztett kompozíciói gondolati lírát hordoznak - ám ez nem holmi szárazság eufemisztikus megfogalmazása. Lászlóffy Zsolt ugyanis hangulatosan hangszerel, muzsikájának színvilága vonzó.

Ez teszi élvezetessé 1990-ben komponált *Algoritmusát*, amely mögött matematikai gondolkodást sejtethünk, akárcsak az egy évvel korábbi *Fraktálok* zongoratanulmánya esetében, ám a hallgatót, akire a látens konstrukció nem tartozik, van minek lekötnie.

././

Lászlóffy Zsolt vokális zenéje is figyelemre méltó. Tanárának, *Demény Piroskának* állít emléket 1995-ben az *Alma redemptoris materrel*. A legalább 23 énekesnek inkább szólistának kell lennie, mint kórustagnak, épp csak a kórustag közösségbe húzódásával kell tolmácsolnia a rendkívüli technikai nehézségű, ám e virtuozitása révén szinte fiziológiailag is hatásos zenét.

A reneszánsz komponistaelőd, Pierre de la Rue szavaira íródott ugyanabban az évben, ugyancsak vegyes karra a *Chanson aride (Szár az ének)*, Paul Éluard versét zendíti meg a vonósok, ütők, cseleszta, hárfa és zongora révén franciásan színezett *Premierement (Először)* című mezzoszoprán dal (1997).

A nagybáty verse (Tibeti kantáta) inspirálta Lászlóffy Zsolt egyik legihletettebb művét, az *In memoriam Körösi Csoma Sándor-kantátát* (1992). Énekszólama, de még vonósnégyes kísérlete is puritán eszközökkel építkezik, ám rendkívül hatásosan.

Amilyen visszafogottan, ám hatékonyan dolgozik maga az alkotó: Lászlóffy Zsolt.

Hollós Máté

Megjelent a Kritika 2000. novemberi és a Szabadság 2000.dec.16. számában (A cikket némi rövidítéssel közöltük)

A Fővárosi Örmény Klub áprilisi találkozásának meghívóján a következő műsorcím szerepelt:

„Az út csak visszafelé vezet előre”

Ez ugyan Kátay Mihály festőművésztől való, ám az egész áprilisi klubtalálkozó hangulatát meghatározta: mert „emlékek nélkül népeknek híre csak árnyék!” – mint az EÖGYKE- füzetek címlapja is hirdeti